

O B Č A S N Í K

ZVON

PRÁZDNINY | 2025

ZPRAVODAJ FARNOSTI ŘÍČANY

| Říčany | Jažlovice | Otice | Kostelec u Křížků | Kamenice | Popovičky | Olešky | Lipany |
| Tehov | Všestary | Velké Popovice | Kunice | Mukařov |

Místo vzdělání a kultury při klášteře sv. Jiljí v Praze

Milé čtenářky a milí čtenáři,

v letním čísle našeho zpravodaje informujeme o tom, co se ve farnosti (křížem krážem místy i společenstvími) dělo v uplynulých měsících.

Do tohoto ohlédnutí se promítla také velká změna pro celý svět, totiž odchod Svatého otce Františka a volba jeho nástupce Lva XIV. Většina z nás při sledování výběru nové hlavy církve zažívala velké emoce – připomeňme si to v příspěvku *Jak jsem prožila konkláve*. Ještě předtím se naši spolufarníci vydali do Věčného města jako poutníci naděje, za svým putováním se ohlížejí v zápiscích *Národní pouť do Říma*.

Zvon chce i tentokrát alespoň maličko rozšířit vaše obzory a nechat vás nahlédnout do jiných prostředí. Uprostřed čísla tedy najdete další postřehy ze života katolické církve ve Švýcarsku. V rubrice *Inspirace* to jsou tentokrát hned tři tipy, čemu a komu věnovat pozornost. Tyto minirecenze mají jedno společné: upozornit na příběhy lidí, kteří umějí žít v současnosti a děkovat za dary, které dostávají.

Léto je teď – ať si je umíme vychutnat a radovat se z plnosti barev, chutí a vůní!

Renata Skalošová

Dominikánská 8 je kulturně-vzdělávací platforma pro reflexi aktuálních společenských, kulturních a náboženských témat v perspektivě křesťanství. Platforma Dominikánská 8 je místem setkání a dialogu vedená Řádem bratří kazatelů neboli dominikánů.

Platforma je otevřená všem lidem bez rozdílu vyznání či názorového zaměření a chce být místem vzájemného poznávání a obohacení.

Cílem platformy je pěstovat kultivovanou debatu, schopnost naslouchat argumentům různých stran, a tak se společně při vzájemném respektu vydat na společnou cestu k plnějšímu poznání pravdy.

Záznamy proběhlých setkání najdete na YouTube kanále Dominikánské 8.

Více
na

www.dominikanska8.cz

Poděkování za školní rok a pomoc při opravě kostela sv. Petra a Pavla

Milí farníci, s koncem školního roku chceme z celého srdce poděkovat všem, kdo se s láskou a obětavostí podíleli na životě naší farnosti v uplynulých měsících.

Zvláštní poděkování patří našim katechetkám, které po celý rok provázely děti a mladé na cestě víry. Vaše trpělivost, nasazení a svědectví života jsou pro naše farní děti neocenitelným darem. Díky vám mohly děti lépe porozumět Boží lásce, přijmout svátosti a zakusit radost ze společenství církve.

Velké díky patří také všem, kteří se podíleli na opravách našeho kostela sv. Petra a Pavla. Vaše pomoc – ať už finanční, organizační nebo praktická – byla neocenitelná.

Díky vám se podařilo opravit to, co bylo nutné, a uchovat tak náš kostel jako místo modlitby, setkání a duchovního domova pro všechny generace. Vážíme si každé hodiny dobrovolnické práce, každé modlitby i každého daru, které jste věnovali.

Děkujeme vám všem za vaši službu, modlitby a ochotu přiložit ruku k dílu. Bez vaší podpory by naše farnost nebyla tím živým a srdečným společenstvím, jakým je dnes.

Do nadcházejících prázdninových měsíců přejeme všem farníkům požehnaný čas odpočinku, radost ze setkání s blízkými i dostatek síly do všeho, co nás čeká.

Váš Konstantin

Foto: Rudolf Flachs

První svaté přijímání v neděli 15. června

Opravy omítek v říčanském kostele

Po Velikonocích jsme se v říčanském kostele pustili do práce na opravě vnitřních omítek. Díky intenzivní pomoci farníků byla letošní etapa hotová mnohem dříve, než jsme čekali, a už v neděli 11. května jsme v kostele po krátké přestávce opět mohli slavit mši svatou. Zdi budou nyní přibližně rok vysychat, pak budou práce pokračovat.

P. Matěj

Noc kostelů v Popovičkách

Během Noci kostelů v pátek 23. května se otevřel i kostel sv. Bartoloměje v Popovičkách. Navštívilo ho v ten večer přibližně osm desítek lidí, z toho dvacet dobrovolníků, kteří se na akci podíleli.

Zvony začaly svolávat návštěvníky v 18 hodin. Mezi prvními, kdo vstoupili, byly děti ze ZUŠ a převážně mladší děti s rodiči, kteří si přišli poslechnout koncert dětského sboru ze ZUŠ Josefa Lady Velké Popovice. Pod vedením pana učitele Matěje Farkaše děti zpívaly lidové písničky a pan učitel je doprovázel na varhany.

Následovala varhanní půlhodinka se zpěvem vánočních písní z kancionálů. Sólo hrál na trubku pan učitel Matěj Farkaš, na varhany ho doprovázela Iveta Patáková a zpěv s lidmi vedla Irena Rosíková. Varhanní půlhodinku uzavřel hrou na trubku žák Jakub s písní Yesterday.

Všichni návštěvníci si mohli projít celý kostel i s přilehlým okolím a hřbitovem, podívat se k varhanám, do zvonice, zazvonit si na zvon, zapálit svíčku, usednout do lavice a ztížit se před Bohem, který je tajemně ukrytý ve svatostánku.

Doprovodným programem celého večera byla pátrací hra pro děti i dospělé. Malé děti s rodiči a velké již samy hledaly podle mapy interiéru kostela a jeho přilehlého okolí devět stanovišť, na kterých našly slova k poskládání úkolu, který ve finále museli splnit. Úkol zněl: „Co je teď v kostele nejceněnější? Běž se podívat do sakristie.“ Většina účastníků hry byla překvapena, že právě oni jsou tím nejvzácnějším pokladem v kostele. V Božích očích tomu tak opravdu je. Všichni jsme Bohem milováni, stvořeni jako krásní a láskyhodní a Bůh nám odpouští

a přijímá nás. Vždyť za každého z nás se nechal přibít na kříž, a to je už pořádný projev lásky!

Během posledních tří let proběhly v kostele změny, kterých si návštěvníci všímali. Viděli části náhrobků, které byly opět postaveny, a hrobů, které byly čerstvě osázeny květinami. Dále si mohli všimnout vstupní haly, která byla na podzim vymalována a o Vánocích v ní visely závěsy.

Pozorný návštěvník si také mohl všimnout, že na oltáři chybí sochy andělů, které se restaurovaly a nyní se připravuje jejich návrat zpět. A poslední a známou změnou je, že ve zvonici opět zvoní dva zvony, stejně jako před první světovou válkou.

Děkujeme dárcům a dobrovolníkům, že pomáhají udržovat naši památku ze 14. století. Jen pro zajímavost, restaurování památného zvonu a vylití nového zvonu s příslušenstvím stálo 397 287 Kč a záchrana dvou soch andělů 434 000 Kč.

Iveta Patáková

P3TULE

Milí přátelé. Všichni, kteří jsme zmeškali benefiční koncert pro P3TULI dne 4. června od 18 hodin U Labutě, můžeme velmi litovat. Podle vyprávění mé dcery Hany byl koncert Základní školy Bezručova úžasný zážitek, navíc pro dobrou věc.

Naši milí spolufarníci Ludmila a Martin Mužíkovi měli vše pod patronací. Zpívaly dva sbory 6.–7. třída a 8.–9. třída, komorní sbor a hrála kapela Troufalost. Pořadem provázela s citem a milým úsměvem paní Hana Scharffová. Nezapomenutelný byl host večera, český hudebník, klávesista, zpěvák a skladatel Roman Dragoun. Hrál či stále hraje v rockových skupinách Progres 2, Futurum. Vydal několik sólových alb a zpíval v muzikálech.

Své poselství pro nás všechny vyjádřil slovy: „*Budme Bohu vděční za to, co máme, a prožívejme naše životy v míru a pokoji.*“ Všem patří poděkování a Pán Bůh zaplať.

Pokud chcete přispět na zlepšení kvality života dětí s rakovinou, máte možnost na č. ú. 265 489 4620 / 0600.

Miloslava Pangráčová

Generace mobilů jako téma setkání s Jakubem Formánkem

„Chcete mít hloupé dítě? Dejte mu chytrý telefon!“ Takto varuje neurolog Martin Stránský před digitální závislostí dětí. Tento bonmot dobře vystihuje téma, které bylo předmětem diskusního podvečera s názvem „iPhone Generace, úzkost a poškozování dětí – a jak z toho ven...“, jenž se konal ve čtvrtek 5. června. Přednášejícího Jakuba Formánka pozvala říčanská skupina České křesťanské akademie.

Jakub Formánek je psychoterapeut zaměřující se mimo jiné na terapii dětí a dospívajících a vyučuje na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Večer neprobíhal jako klasická přednáška, jednalo se spíše o velmi živý debatní večer plný dotazů a vzájemného dialogu. Přednášející svou bezprostředností (až živelností) dokázal vytvořit uvolněnou atmosféru, která umožnila sdílení zkušeností nebo obav.

Na začátku jsme byli vyzváni, abychom ve skupinkách dali dohromady otázky, které by nás zajímaly. Padaly otázky po rozdílu mezi „generacemi rádia či televize“ (zlaté časy?) a „generací mobilů“, jak zpracovat a integrovat zážitky, kde jsou hranice digitálního užívání apod. Z představeného výzkumu americké vědkyně Jean Twenge vyplynulo, že digitální generace má více úzkostí a psychických problémů, ale je zároveň například tolerantnější vůči jiným formám životního stylu. Rané

používání mobilů vede k degeneraci mozku, některé části mozku se vůbec neaktivují, protože se rozvíjejí jen určité mozkové dráhy.

Jak z toho všeho ven? Zdá se, že zásadní je schopnost být offline a mít jiné alternativní prožitky, které se odehrávají v reálném světě. Sportovat, chodit do Skautu, trávit čas spolu s kamarády nebo s rodinou bez mobilů... to je vhodná protiváha.

Také vývojová psychologie nám říká, že pro vytvoření vlastního Já je nutné být napojen na zdroje, které mi umožní rozvíjení zdravé seberealizace, zdravého sebevědomí a sebedůvěry. Velkou pozornost si získal i pojem „optimální frustrace“, kterou v životě potřebujeme.

Na závěr zazněl hlas mladší generace, který poukázal i na přednosti nebo možnosti digitálního světa, který byl – především kvůli věkovému složení účastníků – v diskusi nastíněn možná až příliš negativně. Virtuálně svět totiž nabízí i jiné světy, které mladší generaci jejich rodiče nedokážou zprostředkovat. Rovněž skutečnost, že mladší generace

Jakuba Formánka jsme přivítali ve vlídném prostředí farní stodoly

ovládá výborně angličtinu, je jedním z pozitivních důsledků digitálního světa. Zdá se mi, že je možno udělat závěr, že mobily jsou dobrým pomocníkem, když se s nimi zachází s mírou a když má člověk dobré napojení na reálnou skutečnost a dobrý vztah k lidem okolo sebe.

Jakub Sirovátka

Z NAŠICH KOSTELŮ

Kostel svatých Petra a Pavla v Říčanech

Říčanský kostel byl postaven zhruba ve stejné době jako nedaleký hrad, několikrát se přestavoval a postupně byl vybavován farníky – šlechtickými majiteli, faráři a místními věřícími.

Nejvzácnější cenností je Nejsvětější svátost, pak lid, který se přichází modlit, a kněz zpřítomňující Kristovu oběť. Kostel je vyzdoben řadou soch, obrazů a dalších umělecky zpracovaných předmětů, které slouží k připomenutí dějin spásy, k inspiraci a ke kontemplaci pro náš život a k Boží slávě.

Nejde o galerii ani o uctívání těchto předmětů. Modlitby před těmito sochami směřují prostřednictvím přímluvy zobrazeného svatého k Bohu a jejich podoba nám pomáhá lépe se soustředit, uvědomovat si život světe a jeho spiritualitu, činy nebo zázraky,

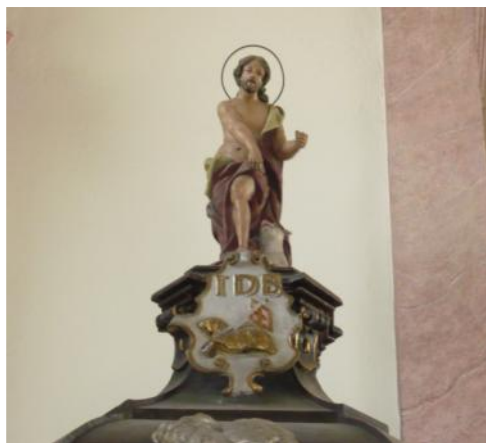
Foto: z archivu Muzea Říčany

modlitba se tak může stát hlubší nebo vroucnější.

V kostele je několik ikonograficky promyšlených a zajímavých míst.

U křtitelnice je to zobrazení **vykoupení** z dědičného hříchu: reliéf Evina pokušení a Prvotního hříchu, který způsobil vyhnání z ráje, smrtelnost a dědičný hřích, okno s Pokoušením Krista na poušti, který ďáblu pokušení odolal, pod ním se nachází křtitelnice s Křtem Páně, který tímto činem začal svou veřejnou pouť zakončenou ukřižováním a zmrtvýchvstáním (které stále probíhá při mši sv. na oltáři poblíž křtitelnice a ukřižování je také zobrazeno na sousoší proti křtitelnici), křest pak tento dědičný hřích smývá díky Kristově vykupitelské oběti.

Na druhé straně je odkaz na **Beránka** – na kazatelně je kázající Jan Křtitel ukazující na Beránka (symbol Krista, na něhož svým kázáním ukazoval) a zároveň pod nimi je v kartuši Beránek s vítězným praporcem a písmeny IDB (jde o slovní hříčku: Beránka-Krista a iniciály faráře Jana Daniela Beránka, který kazatelnu do nově barokně rozšířeného kostela nechal ve své závěti pořídit).

Detail z kazatelny

Obraz sv. Vincence Ferrerského u kazatelny a sv. Kateřiny Sienské u křtitelnice zase ukazuje různé názory v církvi a jejich smíření. Dominikánští světci 14. století podporovali v době papežského schizmatu různé papeže – Kateřina podporovala římského papeže Urbana VI., Vincenc byl zpovědníkem avignonského vzdoropapeže Benedikta XIII., po ukončení schizmatu se od něj odvrátil a zůstal věrný novému papeži Martinovi V.)

V celém kostele nalezneme čtyři zobrazení **sv. Václava**, jejichž umístění dává dohromady **kříž** – na hlavním oltáři

je barokní socha, uprostřed kostela je na okně nad mariánským oltářem okno s žehnajícím sv. Václavem, naproti je svatováclavská kaple se sochou patrona země České a na věži je zvon Václav z jubilejního roku 1929.

Na bočním oltáři evangelijní strany je oltář Nejsvětějšího Srdce Páně, který měl velmi pěknou symboliku pomoci v nouzi. Mezi příslibeními, která obdržela při zjevení sv. Markéta Marie Alacoque pro ctitele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, je např. uvedeno: „*Ctitelům svého Srdce dám všechny milosti potřebné jejich stavu. Trpícím bude mé Srdce útěchou. Hříšníci najdou v mém Srdci nevyčerpatelný pramen milosrdenství.*“ Po stranách stály sochy sv. Judy Tadeáše (patron lidí v krizové a zoufalé situaci) a sv. Antonína z Padovy (pomocník v nouzi).

Za zmínku stojí také žehnající ukřižovaný Kristus před zpovědnicí (symbol milosrdného Boha ve svátosti smíření) s patrony kajících sv. Marií Magdalénou a sv. Petrem na zpovědnici, zemští patroni (kromě Václava sv. Vít, sv. Cyril a Metoděj, sv. Prokop, sv. Jan Nepomucký, sv. Anežka Česká), mariánská ikonografie (Palladium země České, Panna Maria Bolestná pod křížem, Pieta, Panna Maria Immaculata (Neposkvrněná), Nanebevzetí Panny Marie).

Markéta Žilková

Národní pouť do Říma

Ve středu 26. března 2025 jsme se s manželem a syny stali poutníky naděje. Naše putování začalo v Koclířově. Ve 13 hodin po společné modlitbě a požehnání Mons. Dokládala odjely dva autobusy na dlouhou cestu do Říma s jedenáctihodinovou zastávkou v Assisi.

Náš průvodce v autobusu mile a opravdu s láskou zpíval, prosil, děkoval a modlil se růžence. Všichni se zapojili a cesta plynula. V Assisi jsme navštívili ostatky Carla Acutise. Tento skvělý chlapec a budoucí světec oslovuje nejen mladé a hledající. V Bazilice sv. Františka jsme prošli první Svatou bránou.

Ve čtvrtek 27. března večer nás přivítal Řím, Věčné město. Ale až tam, před Koloseem nebo bazilikou, jsem pochopila, co to vlastně znamená! Historie tady dýchá z každého kamene.

V pátek 28. března jsme zahájili národní pouť v 11 hodin v bazilice sv. Jana v Lateráně a prošli jsme Svatou bránou. V 16 hodin v bazilice sv. Pavla za hradbami nás přivítala další Svatá brána. Zde jsme se modlili křížovou cestu. Jen krátký úryvek písně dokáže přesvědčit, že byla velmi rozjímavá. „Neskryje nás oděv prostý ani drahý, jak se nahý zrodil, zemře člověk nahý.“

V sobotu 29. března byla zrušena plánovaná audience s papežem Františkem. V bazilice sv. Petra byla mše v 15 hodin. Do všech bazilik se prochází kontrolou, musí se přijít s dostatečným předstihem. K bazilice vedl vyhrazený

koridor, jenom postupné přibližování k tomuto posvátnému místu bylo samo o sobě poutí.

Do roku 1990 byla největší na světě. Uvádí se, že se tam vejde až 60 000 lidí. Naše česká pouť s 2 000 poutníky nějaký prostor zaplnila, ale pořád zbylo místo na nekonečně plynoucí kolonu turistů v bočních lodích. V tom obrovském prostoru to byl šum listů, který mši vůbec nerušil. Při večerním odchodu se bazilika s areálem rozsvítila a zářila do tmy.

Jako by dárkem na konec pro mě bylo setkání s českým biskupem Zdeňkem Wasserbauerem, který v davech turistů spěchal na večeri do poutního domu Velehrad, ale věnoval naší rodině svůj čas na milý rozhovor.

Svatá brána u Panny Marie Sněžné

Poslední Svatou bránou jsme prošli v bazilice Panny Marie Sněžné. Za pár týdnů zde spočinulo tělo papeže Františka. Bazilika je menší, ale krásná jako všechny, ve kterých jsme byli. Kvůli tomu se do baziliky vešla jen polovina poutníků. Mše svatá zde probíhaly v neděli 30. března od 13.30 s Mons. Vokálem a v 15 hodin s Mons. Graubnerem.

V 19 hodin jsme opouštěli Řím plni zážitků, naděje a milosti Boží. Měla jsem za úkol víc chválit a děkovat než prosit. Povedlo se a znovu za všechno Bohu díky.

Tůmovi (z Březí u Říčan)

POSTŘEH

Švýcarské postřehy: Církev katolická na švýcarský způsob

Za pár týdnů budeme ve Švýcarsku už rok a snad už tedy trochu víme, jak to tu chodí. Třeba takový život v církvi. Teologicky se katolická církev ve Švýcarsku (pochopitelně) v ničem neliší, v čem je ale hodně svá, je organizace a řízení.

Nejméně nás překvapila církevní daň, o té už jsme slyšeli. Existuje tu od 19. století: jen se dítě narodí – nebo se sem přistěhujete – a už se vás na úřadě ptají, zda se hlásíte k nějaké víře. Podle odpovědi zaškrtnou tu správnou kolonku a už platíte.

Katolíků a reformovaných se toto týká všude, protože jejich církve jsou

Postřehy z nového domova píše pro Zvon Kateřina Pisková, překladatelka a učitelka angličtiny, která se přestěhovala do Švýcarska s manželem a dvěma náctiletými dětmi.

registrované ve všech 26 kantonech. V několika kantonech, kde existují židovské komunity, vybírá stát daně také pro židovské obce, ostatní věřící tento systém nemají. Potud nic převratného. Ale dál je to čím dál zajímavější.

Každá farnost má své vedení, které zajišťují dva orgány: **farní správa** (*Kirchenverwaltungsrat*), nejdůležitější orgán vůbec, a **farní rada**.

Farní správa má na starost personální, právní a finanční záležitosti. Volební období bývá čtyřleté a zvolen může být každý registrovaný (tj. církevní daň platící) farník. Členy farní správy nejsou kněží ani další osoby vykonávající pastorační péči, čímž se zajišťuje oddělení výkonu duchovní a finanční „moci“.

Tedy zásadní rozdíl mezi českým a švýcarským modelem. Farní radu tvoří farář, katecheti a *Seelsorger*. A už jsme u toho – kdo je to ten *Seelsorger*?

Německy *Seele* znamená duše, *sorgen* starat se a *-er* je přípona pro vykonavatele činnosti. Že by tedy výraz pro pastoračního asistenta? Ne tak docela. Co do pracovní náplně jako by *Seelsorger* byl spíš jáhen – má teologické vzdělání, vede bohoslužbu slova, křtí, pohřbívá, mívá homilii dokonce i při mši, a je to *Seelsorger*,

kterého farníci (nejen) v neděli potkávají v kostele nejčastěji. Ovšem bývají to laici, bez kněžského svěcení, a bývají to, nezřídka, dokonce i ženy! Naše farnost patří do pastorační jednotky o pěti farnostech. Na to všechno tu je jeden pětasedmdesátiletý farář s kaplanem. V praxi je to tedy tak, že každá farnost má svého *Seelsorgera*. Na rozdíl od kněží je *Seelsorgerů* dostatek – „dušstarostvo“ v naší pastorační jednotce čítá pět mužů a dvě ženy.

Práce *Seelsorgera* je „normální“ zaměstnání, o které se zájemci ucházejí u farní rady, svého případného zaměstnavatele. K výkonu své funkce ale musí dostat pověření – *missio* – od biskupa, takže ne že by církevní hierarchové neměli žádnou moc. Je ale rozhodně menší, než jak jsme zvyklí

z Česka. Chodí to tu tak už od roku 1848, Římu navzdory.

Autonomie patří do genetické výbavy každého Švýcara – zdejší lidé se rodí s vrozenou nedůvěrou vůči jakýmkoli hierarchiím a vliv lidu na rozhodování se tu tak podařilo prosadit i v rámci církve: kněží a ostatní osoby v pastoraaci se mohou nerušeně a bez rozptylování se záležitostmi finančními a majetkovými věnovat péči duchovní, o věci pozemské se postarají farníci, a to s péčí opravdu řádného hospodáře, protože decentralizace je tu maximální.

Není pak divu, že farnosti tu fungují jako dobře seřízené (švýcarské) hodinky!

Kateřina Pisková

Ekumenická bohoslužba o druhé červnové neděli. *Seelsorger Otmar* stojí vlevo hned za knězem

Nový pěvecký sbor

Pěvecký sbor farnosti Říčany se poprvé sešel na kůru ve středu 21. května po večerní bohoslužbě. K našemu údivu se sešlo patnáct lidí, což asi nikdo nečekal. Přišli noví zpěváci, ale jádrem byla již působící schola. Navíc jsme se viděli i my varhaníci, kteří doprovázíme mše svaté v okolí Říčan, což se dlouho nestalo a bylo to pro nás obohacující.

Na úvod jsme si řekli, jak by mohl sbor fungovat a jakým způsobem budeme nacvičovat skladby. Rád bych, kdyby se v Říčanech nastartovalo pravidelné doprovázení slavnostních mší i za účasti muzikantů.

Termín zkoušek bude nepravidelný, vždy se budeme domlouvat, aby na zkoušce bylo co nejvíce zpěváků. Poprvé nás můžete slyšet na Svatopetrské slavnostní mši svaté v neděli 29. června 2025, kterou bude celebrovat Mons. Jan Graubner. Děkujeme otcům Konstantinovi a Matějovi za podporu a zveme zájemce mezi nás od září.

Za kostelní sbor David Štefaník

kontakt: david3stefanik@seznam.cz

Boží kluk Carlo Acutis

V knize, která je určena pro děti školního věku, je dvacet momentek ze života Carla Acutise (1991–2006). Carlo vyrůstal v Miláně jako veselý a vstřícný kluk plný chuti do života. Měl rád lidi, pomáhal bezdomovcům a vnímal potřeby všech, se kterými se stýkal. Také zvířata měl ve velké oblibě. Zajímal se o hudbu, sport, cestování, internet, počítače. Nejvíce ho fascinoval už od útlého věku Ježíš a jeho úžasný Boží plán s každým člověkem. Díky Carlovi se obrátili i jeho rodiče a mnozí další z jeho okolí. Když mu bylo patnáct let, zemřel na náhlou vážnou nemoc.

Na jeho pohřeb přišli spolužáci, učitelé a spousta lidí, které rodina vůbec neznala. Byli tam žebráci a bezdomovci a plno cizích lidí, kteří nevěří v Boha, ale chtěli říct poslední sbohem svému příteli, který jim tolik pomáhal. Cituji: „K matce Carla přijde bezzubý stařec, bezdomovec, tvář má zalitou slzami. 'Dobrý den, paní, není to spravedlivé, vždycky odcházejí ti nejlepší', pak dodá: 'Vašeho Carla jsem měl moc rád, občas mi přinesl něco k jídlu a vždy mi řekl něco pro zasmání. Bude mi chybět.'“

Několik Carlových myšlenek: Můj životní program – být neustále spojený s Ježíšem. – Najděte Boha a najdete smysl svého života... všechno ostatní pomíjí. – Všichni se rodíme jako originály, ale mnozí umírají jako fotokopie. – **Eucharistie je moje dálnice do nebe.**

Jeho hvězda září čím dál jasnějším světlem. Příběh tohoto „Božího kluka“ oslovuje všechny, nejen mladé lidi po celém světě. Můžeme děkovat Bohu, že v 21. století bude svatořečen patnáctiletý kluk, na jehož přímluvu se dějí zázraky a my máme štěstí být účastni tohoto dění. Obrátme se v modlitbách ke Carlovi a děkujme a prosme o vyslyšení. Blahořečený (od roku 2020) Carlo Acutis měl být papežem Františkem svatořečen v neděli 27. dubna. V souvislosti s Františkovým úmrtím byla kanonizace odložena. Nové datum svatořečení je neděle 7. září.

Miloslava Pangráčová

Jean-Baptiste, Marie Maillard: Boží kluk Carlo Acutis. Paulínky 2024.

Ten farář je nějaký divnej

„Divnej“ ve smyslu jiný a nevšední. Osobnost, která vybočuje, lidem přináší evangelium nečekaným způsobem, a chcete-li, dala by se nazvat i „exotem“. Název nové knihy Aleše Palána ještě pokračuje, plné znění je *Ten farář je nějaký divnej, o farářkách nemluvě* – z toho je zřejmé, že respondenty rozhovorů tentokrát hledal v různých křesťanských církvích.

Aleše Palána jsem kdysi před lety zaregistrovala jako novináře z Katolického týdeníku, jeho knihy jsem dlouho míjela, až jsem se dostala k titulu *Raději zešlet v divočině* (jde o rozhovory se samotáři, kteří žijí na Šumavě) a pak k *Náčelníkovi* – knižnímu rozhovoru se zoologem, publicistou a skautem Miloslavem Nevrlým. A ten už mě uchvátil a byla jsem zvědavá na další Palánovy novinky.

Aleš Palán se totiž umí skvěle ptát. Naslouchat. Počkat si na odpověď, aby v tématu, kterému se v rozhovoru s dotazovaným věnují, šli opravdu do hloubky. Nestačím se divit jeho záběru, když klade fundované otázky opravdu různým lidem s různým nadáním a šířkou zájmů. Neostýchá se přitom být sám sebou a přiznat při formulování dotazů svůj postoj, svou generační zkušenost nebo své záliby. Činí tak přirozeně, nestrhává pozornost na sebe a řeč krásně plyne. V předmluvě ke své poslední knize přiznává, že pořídit knihu rozhovorů „o roztodivném farářstvu“ měl v plánu víc než deset let: „*Pořád bylo ale něco přednějšího, odkládal jsem to*

tedy. Dnes vidím, že bylo dobré si počkat. Mohl jsem se v terénu lépe zorientovat, dorostla nová generace a jako společnost jsme začali být vůči vybočování z norem vnímavější. Aspoň doufám, že tomu tak je. Je dobré být divnej, je to tak trochu značka kvality.“

V knížce nehledejte známé tváře, i když pravděpodobně s některými jste se už potkali nebo o nich aspoň slyšeli. Rozhovorů je celkem sedm, s dotazovanými faráři a farářkami se dostanete do různých měst a společenství a velmi pravděpodobně si rozšíříte obzory nejen o duchovním životě v Česku, ale také o našich dějinách, kunsthistorii, hardcorové muzice a několika sportovních odvětvích. Samozřejmě i o různých přístupech k farářování. Mluvili o nich: Filip Boháč, Alexandra Jacobea, Pavel Jäger, Pavel Semela, Sandra Silná, Petr Wagner a Jan Wirth. Přeji vám, ať vás rozhovory strhnou podobně jako mne.

Renata Skalošová

Aleš Palán: *Ten farář je nějaký divnej, o farářkách nemluvě. Portál 2025.*

Sima Magušinová – hlas, který hladí duši

Slovenská zpěvačka, autorka a herečka Sima Magušinová patří k těm umělkyním, které sice neplní titulní strany časopisů, ale svou hudbou dokážou posluchače zasáhnout o to hlouběji. Její tvorba se vyznačuje autenticitou i silnými emocemi a odráží zpěvaččinu víru a pokoru.

Nejčastěji ji uvidíte s kytarou v ruce, často oděnou do tradičního kroje s výšivkou – a vždy s vlídným úsměvem. Rodačka z Povážské Bystrice vystudovala herectví na Akademii umění v Banské Bystrici. Po studiích krátce působila v divadle, ale nakonec ji její vnitřní kompas přivedl k hudbě, kterou vnímá jako nástroj sdílení víry i osobního příběhu. Píše si vlastní texty i hudbu a její styl bychom mohli přiřadit k folku, popu či gospelu – ale to důležité se stylem nesouvisí: její písně jsou niterné, křehké a zároveň silné svou výpovědí. O jejím pokorném přístupu svědčí i jednoduchá, ale výmluvná slova o písních, které skládá: „*Ak niekoho tešia, tak to skôr vnímam ako dar od Boha, za ktorý v podstate nemôžem.*“

Na konci roku 2024 vydala své šesté album s názvem *Premena*, jehož název symbolizuje „mnohé krásné, malé a tiché proměny“, jež jí přinesly manželství a mateřství. Výsledkem je lehčí, radostnější a vyrovnanější deska, ve srovnání s předchozím albem *Oslobodená*, které mělo vážnější, až dramatický tón. Pokud váháte, zda se do

Premeny zaposlouchat, doporučuji recenzi Milana Menčíka na musicserver.cz – trefně ji shrnul třemi slovy: *přirozená, čistá a krásná*.

Tvorbu Simy Magušinové můžete sledovat například na jejím YouTube kanále. Sympatické je, že do některých videoklipů zapojila i své posluchače, které vyzvala, aby jí posílali vlastní videa. A tak se například v klipech k písním *Len ma ľúb* (2019) nebo *S odvahou* (2025) objevují tváře lidí všech generací a z různých koutů Slovenska. Tyto záběry jsou nejen dojemné, ale vyzařuje z nich silná pozitivní energie – protože, jak zpívá: „*v každej duši milujúcej ukrýva sa celé nebo.*“

Pokud máte čas jen na jednu píseň, pusťte si její květnovou novinku *Si vzácna*, kterou věnovala ženám. A možná není špatný nápad si její slova připomínat každý den.

V době, kdy nás zahlcuje povrchnost a kdy naši východní sousedé čelí pošlapávání demokratických hodnot, působí hlas Simy Magušinové jako zjevení. Je možná nenápadná, ale o to více dokáže obohatit každého, kdo ji pro sebe objeví.

Alena Klvaňová

Foto: @SimaMagusinovaOfficial

Poutníci naděje

Milí Poutníci Naděje, postní dobu jsme v náboženství prožili spolu s vámi v duchu hledání dobra, naděje, radosti v sobě – skrze slova Ježíše – v touze něco změnit, být Ježíši nablízku, při podobenství o fíkovníku vidět, že Bůh mi věří, při čtení podobenství o milosrdném otci se snažit o odpuštění a smíření, prokazovat si vzájemnou úctu (Jan 8,1–11) a podporu (Lukáš 22,14–23,56).

Snažili jsme společně sdílet, z čeho máme radost: *když jedeme na Moravu/ přišla pro mne babička a řekla, že mám brášku/když je 14. 3./viděl jsem stádo srnek na poli/šel jsem po dlouhém dni spát/dostal jsem morče/jsem na táboře/ jedu na kole/řídím sekačku/jsem s kamarády/když se sejdem s rodinou ze Slovenska/když jsou šťastní lidi kolem mne/všichni v rodině jsou zdraví a šťastní/když Moni hlídá Maryšku/kamarádka se směje/byly Vánoce/ mám narožky/jela jsem k moři/dostala jsem knížku/můj brácha začal chodit/bylo něco dobrého k jídlu/můj táta měl narozeniny (Daniel, Bartoloměj, Ema, Eliška, Alžběta, Diana, 6.–8.třída).*

Z čeho máme radost my, z čeho čerpáme naději? Slyším hlas papeže Františka, který žehná celému světu. Prožívám tuto chvíli s radostí. O Velikonočním pondělí náš dobrý pastýř František odchází k Ježíši. Na farní zahradě jsme prožili s dětmi vzpomínku na něj (viz foto na webu farnosti),

zazpívali si píseň č. 928 *Učiň mě, Pane, nástrojem, ať zářím tvým pokojem* (sv. František z Assisi +1226). Poděkovali za jeho život, prosili za mír. Všichni dostali samolepku s logem jubilejního roku 2025 a záložku s upomínkou na společné putování Svatým rokem ve farnosti – Kotva symbol víry a naděje.

Prosím přidejte se k nám, a až se zase objeví brána Svatého roku v kostele sv. Petra a Pavla, napište, z čeho máte radost, z čeho čerpáte naději, a tak vytvoříme most mezi sebou, abychom mohli být dosaženi Bohem a jeho láskou. (Jak řekl nový papež Lev XIV. z lodžie Vatikánské baziliky při svém prvním vystoupení, když navazoval na nedávné požehnání předchozího papeže Františka.)

Hana Zavadilová, katechetka

Zprávy z hodin náboženství

Tradičně se v Říčanech scházíme při výuce náboženství ve středu odpoledne. V uplynulém školním roce šlo o čtyři skupiny báječných dětí.

První skupinu vedly katechetky Maria a Marika a seznamovaly předškolní děti a žáky prvních tříd se životem ve víře. Výuka probíhala hlavně hrou.

Žáky třetích tříd, kteří se připravovali na své první svaté přijímání, jsem měla na starosti já společně s otcem Konstantinem.

Katechetka Míla P. učila čtvrtou a pátou třídu a katechetka Hana vedla nejstarší, kteří si prohlubovali znalosti Bible a diskutovali nad příběhy ze života Pána Ježíše Krista.

Všechny se snažíme předat našim žákům hodnoty a zkušenosti víry a přispět k formování jejich pohledu na člověka a jeho postavení v dnešním světě. Seznamujeme je s poselstvím biblických příběhů, křesťanskými hodnotami, křesťanskými svátky a praktickým životem ve víře. Společně si povídáme, hrajeme a tvoříme. Své místo při hodinách náboženství má také společná modlitba, při které se přimlouváme za kamarády, rodiče a svět bez válek.

Postní období jsme na Popeleční středu zahájili v kostele, kde jsme od otce Konstantina všichni přijali znamení kříže, popelec. Celou postní dobu jsme se připravovali na Svatý týden. S otcem Konstantinem jsme prošli křížovou cestu v říčanském kostele, a když jsme se modlili u jednotlivých zastavení, otec Konstantin dětem připomněl, jak jsou zastavení křížové cesty aktuální i pro naši

Pašije na farní zahradě

dobu. Děti také vytvořily krásnou křížovou cestu, která je umístěna ve farní zahradě. Určitě ji navštívte a jistě oceníte, s jakým nadšením a láskou děti namalovaly jednotlivá zastavení.

Poslední středu před Velikonocemi děti, které se připravovaly k prvnímu svatému přijímání, sehrály na farní zahradě pašije pro rodiče a děti z ostatních tříd. Moc se jim to povedlo a myslím, že všem se jejich představení líbilo. Přípravou na vystoupení strávily spoustu času a velice se snažily. Patří jim za to veliký Dík.

Věřím, že také v příštím školním roce se v hodinách náboženství budeme s radostí přibližovat k Pánu Ježíši Kristu i jeden k druhému.

Miloslava Maříková, katechetka

FARNÍ CHARITA

Jak proběhla humanitární sbírka

Tradiční jarní sbírka oblečení a dalších věcí pro Diakonii Broumov se uskutečnila 5. června. Tentokrát jsme asi udělali malou propagaci a také nebyla oznámena sbírka v Kurýru, a proto doneseného oblečení velké množství nebylo, asi jen třetina auta.

Opět však přišel pan učitel ze základní školy na náměstí a přinesl finanční dar. Dokonce „zlanařil“ i své kolegyně a přinesl peníze i od nich.

Druhý den ráno přijel pan řidič Diakonie a vše se bez problémů naložilo a odvezlo. Z finančních darů jsme odeslali 500 Kč do Diakonie Broumov jako příspěvek na dopravu a zbytek jsme uložili do naší charitní pokladny.

Děkujeme všem dobrovolníkům za pomoc při organizaci sbírky a pak samozřejmě i všem dárcům. Pán Bůh zaplať za jejich vstřícnost.

Marie Junková

POSTŘEH

Jak jsem prožila konkláve

Je čtvrtek 8. května 2025 a já jedu na kole na Klokočnou. Vypravila jsem se neobvykle pozdě na cyklotúru, a tak dorážím na Klokočnou kolem půl šesté.

V hospodě se již mluví mezi štamgasty o volbě papeže, já samozřejmě sleduji dění v mobilu, a najednou mi zvoní telefon a babička Věruška se mne ptá, jestli vím, že už je zvolen. Hospodský, když vidí, že pořád „mobiluji“, mi pouští televizi – a to hodně nahlas – a já sleduji, kdy se objeví nový papež. Kdo sledoval přenos, víte, že to bylo docela dlouhé čekání. Hosté se mne ptají, kdo to bude, já jen odpovídám, že bych chtěla někoho podobně smýšlejícího jako František.

A slyším, že vědí, o čem mluvím, že byl papež skromný, citlivý, prostě pro mne dobrý pastýř, který je cítit po ovcích. Pan hospodský by chtěl, aby to byl Ital, ... a tak jsem se s celou hospodou dočkala

nového papeže a jeho slov... **Pokoj vám... Bůh nás miluje, Bůh miluje vás všechny bezpodmínečně miluje a zlo nezvítězí! Jsme všichni v Božích rukou.** – Tyhle titulky běží stále na obrazovce a já si je vrývám do paměti.

Proto se nebojte, spojte se ruku v ruce s Bohem a mezi sebou a jděme vpřed. Pomozte si navzájem budovat mosty dialogem, setkáváním, sjednocením všech, abychom byli jedním lidem žijícím v míru. Děkuji papeži Františkovi!

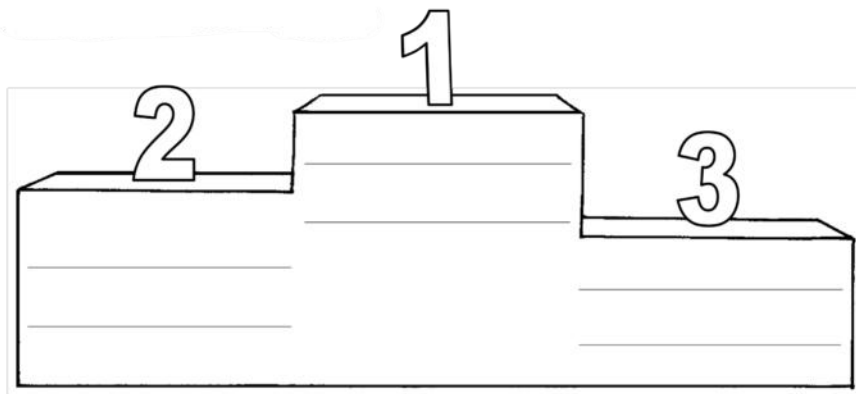
Bůh má pro mne ještě jedno povzbuzující překvapení. Teprve teď si všímám, že skupinka lidí s harmonikami čekala, až uslyším slova nového papeže, a teď začala hrát. A tak jsem si s nimi i zazpívala. Díky Tobě, Bože.

Hana Zavadilová

Znak papeže Lva XIV. - „In Illo uno unum“ jsou slova, která pronesl svatý Augustin v jednom ze svých kázání a která si papež zvolil za své biskupské heslo. Odkaz na biskupa z Hippony je také ve znaku, který zobrazuje zavřenou knihu a nad ní hořící srdce probodnuté šípem.

Dokážeme být štedří a dávat potřebným? Nebo jsme závislí na různých věcech a dáváme jen svým nejbližším, a navíc jen ze svého nadbytku? Nedáváme dokonce jen to, čeho se chceme zbavit? A jak dokážeme dary přijímat? Uvědomujeme si, že jsme denně obdarováni – Bohem i lidmi kolem nás? – Na volné řádky dopiš, co ti v seznamu „dárků“ chybí. Vyber z nich ty, které by ti udělaly největší radost a vepiš je do stupňů vítězů. Na každé z míst můžeš napsat dvě „věci“.

• nová hra • nový mobil • kniha • DVD • značkové boty • peníze • někdo, s kým si mohu hrát • vstupenka pro dva do kina nebo na jinou zábavu • dárkový poukaz do McDonald's • někdo, komu mohu vše říct • domácí zvířátko • bratříček/sestřička	• nový stan • jeden den společně strávený s rodiči podle mé představy • kolo • pozvání na oslavu narozenin • nové oblečení a doplňky • výlet s někým blízkým • sladkosti • kosmetika • • •

Napiš tři „věci“, o které se dokážeš rozdělit:

.....

POZVÁNKA

Regelmäßige Treffen des deutschsprachigen christlichen Freundeskreises in Ritschan-Řičany/

Pravidelná setkání německy mluvícího křesťanského kruhu v Řičanech/ Ritschan.

Frau Petra Elisabeth Nykodým lädt
zu **regelmäßigen Treffen des deutschsprachigen
christlichen Freundeskreises in Ritschan-Řičany**,
die immer **am ersten und dritten Dienstag** jedes
Monats stattfinden.

Teilnahme: **on-line** (MEET.JIT.SI
- Gruppenanruf) oder **präsent**
(nach der telefonischen Vereinbarung) Adresse:
17. listopadu 230, 251 01 Ritschan-Řičany.

Egal auf welchem Niveau Sie Deutsch sprechen
- **jeder ist herzlich willkommen.**

Beleben und vertiefen Sie Ihre
Sprachfähigkeiten **in der freundlichen
Atmosphäre von Gleichgesinnten** und lassen Sie
vielleicht auf diese Weise ein kleines
(Sprach)Wunder in Ihrem Leben wahr werden.

Falls Sie Interesse haben, an diesen
Treffen **teilzunehmen**, oder **bei Rückfragen**,
wenden Sie sich bitte an Frau Petra Elisabeth
Nykodým unter der Telefonnummer:

00420 602 223 602

(Email: petra.nykodym@seznam.cz)

Paní Petra Elisabeth Nykodým zve
na **pravidelná setkání německy mluvícího
křesťanského kruhu v Řičanech/ Ritschan.**

Účast: on-line (MEET.JIT.SI-
skupinový rozhovor) nebo osobně
(po telefonické domluvě) na adrese:
17. listopadu 230, 251 01 Řičany/Ritschan.

Bez ohledu na jaké úrovni německy hovoříte,
každý je srdečně vítán.

**V přátelské atmosféře podobně smýšlejících
osob** si můžete oživit a prohloubit svoje jazykové
schopnosti a možná, že si tak i dovolit zažít
maličký (jazykový) zázrak.

Pokud máte zájem se těchto
setkání zúčastnit nebo eventuální **dotazy**,
prosím, kontaktujte paní Petru Elisabeth
Nykodým: **Tel: 00420 602 223 602**
(email: petra.nykodym@seznam.cz)

Ich freue mich auf Sie!

Těším se na Vás.

ZVON – farní zpravodaj | Vydává Římskokatolická farnost, Masarykovo nám. 70, 251
01 Řičany, tel.: 323 605 403, e-mail: zvon.ricany@seznam.cz nebo jaroslav.baluch@seznam.cz, www.farnostricany.cz. Redakce: P. Matěj Jaroslav Baluch O.
Praem., Renata Skalošová, Miloslava Pangráčová, Hana Zavadilová Grafická úprava:
Martin Paták. | Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Uzávěrka příštího Zvonu je
v pátek 3. října 2025. Pokud není uvedeno jinak, snímky pocházejí z fotoarchivu
zpravodaje Zvon.

Fotografie na úvodní straně zachycuje pohled na jeden z oltářů o Božím Těle
v Řičanech, autorem snímku je Martin Paták.